

III. rész

Darth Travis Haragja

2. fejezet

Korélia Alkonya

Egy nappal később:

Hatalmas csata dúlt most Korélia élettel teli világa felett, izzó lángcsóvák borították kék egét, melyek egy-egy hatalmas csillaghajó robbanásának eredményeképp keletkeztek a hosszú órák óta tomboló ádáz harc közepette, melynek sorsa már régen eldöntött. Már a támadás pillanatában minden eldőlt, amikor is a Sevalis által vezetett armada megérkezett, egyetlen csapással eltörölve a generátorokat és a védelem jelentős részét.

S mostanra már szinte minden űrvédelmi eszközt eltöröltek, minek be tudták mérni helyzetét energiajelei alapján, vagy pedig leltek rá a romokban heverő, tűz szabdalta felszint kémlelve rombolóik ormából, melyek most hatalmas fenevadakként, méltóságteljesen úsztak légkörében, mindent elsöpörve roppant lézereik vagy vadászgépeik áradatával.

Ugyanis hiába vívta most megannyi köztársasági cirkáló ádáz küzdelmét a kozmosz végtelenének egy ily közeli pontján, a közel ötszörös túlerőnek köszönhetően már tucatnyi romboló tudott elszakadni a halál háborgó tengeréből és kezdhette meg a planéta elfoglalását, mely az utolsó védőbástya volt most a Köztársaságnak a Coruscant felé vezető ösvényen. Éppen ezért nem adják fel ilyen könnyen harcukat és bátor katonái továbbra is hősiesen, oroszládként küzdenek a romok közt, tudván, hogy esélyük sincs a győzelemre.

És mialatt megannyi csillaghajó zúditotta alá pusztító záporát odafentről, miközben ezernyi TIE vadászgép úszott az égen a bombázók sokaságának kíséretében kegyetlen harc folyt odalent, az egyik híd főjénél, ahol is néhány T2B osztályú köztársasági tank küzdött egy maroknyi katonával a lépegetők lehengerlő túlerejével szemben, egyetlen előnyt élvezhettek csupán szinte már kilátástalan helyzetükben. A két egyre cikázó, fényesen izzó pengét pedig még odafentről is jól láthatták, ahogyan egyre csak szeltek a klónok áradatát.

De nem pusztá jelenlétük fagyasztotta meg a vért a rohamosztagosok ereiben, nem azért tudhatták magukat életben a környéken tartózkodó védők, mert két átlagos Jedi lovag tartott velük küzdelmük közepette, hanem a kilétüknek köszönhették a szerencsájüket, ugyanis most két tapasztalt, tán a Rend leghatalmasabbjai közé tartozó mester harcolt most velük válllvetve, már szinte ijesztő gyorsasággal hasítva keresztül a megannyi klónkatonán.

Viszont kegyetlen dolog volt a túlerő, e csatamezőn a számok döntöttek leginkább, nem pedig a tapasztalat, vagy pedig néhány kitűnő harcos képességei, s ez pedig a Birodalom mellett szólt mostanra, hiszen a rombolók már oly sok köztársaságival végeztek az elmúlt, a légkörbe való belépésüket övező órák folyamán. A megmaradt két tanknak vajnyi kevés esélye volt feltartóztatni a feljük rendületlenül haladó AT-AT-t mely lézerei pusztító ösztüvével éppen most szelte megannyi apró darabra az egyiküket.

Majd vette célba a másikat, de ekkor megannyi narancssárgás lángok közepette égő rakéta indult útjára a távolból, melyek egyre csak a már igen csak megviselt híd felé záporoztak, egy szempillantás alatt darabokra szaggatva annak állványzatát, s a roppant acélszörnyeteg a megannyi azt övező rohamosztagossal egyetemben zuhant alá a mélységbe, hisz épp a felső része volt ez Coronet városának, az alsókat már mind előzőnlőtték a birodalmiak.

Maga híd pedig a hátuk mögött tornyosuló felhőkarcolót kötötte össze egy hatalmas, most már lángokban álló parkkal, melyet öt felhőkarcoló összekötésével hoztak létre több száz méteres magasságban, így az itt élőknek nem kellett lemenniük, ha egy kis friss levegőre, vagy a zöldellő fák által nyújtott látványra vágytak. De az építmény most tökéletes leszállóhelyül szolgált a megannyi birodalmi számára, melyeket most végleg elvágtak innen.

- Hála az égnek, még szerencse, hogy maradt valami a tüzéségünkben – jelentette ki James Skywalker, miközben deaktiválta zöldesen izzó fénykardját az egykori park felé fordulva, mely most hemzsegett a megannyi fehér páncélt viselő rohamosztagostól és a szürkésen csillogó katonai járművektől.

- Való igaz – felelte Draka, majd ő is hasonlóképp cselekedett. Ezzel ugyan nyertek egy kis időt, de hamarosan visszajönnek, vagy pedig egyszerűen szétlövik a felhőkarcolót. Minden

esetre az még odébb volt, így legalább rendezhették a soraikat és kitalálhatták, hogy mi tévők legyenek. Eközben a neutóliait ismét kísérteni kezdték a fél évvel ezelőtt történtek fájdalmas emlékei. Melyek valami miatt azóta sem hagyták nyugodni a férfit.

Fullasztó füst és szénne égett holttestek büze töltötte meg a levegőt, s mindent lángok borítottak mikor magához tért, éles fájdalom közepette, melynek csak lassú feltápászkodása közepette eszmélt az okára, eltört jobb karja és alighanem néhány bordája is. Valamint a szenes padlóra csöpögő vér méltán sugallta: ha Darth Lizara kardja nem is, ez az esemény most alaposan megszépítette továbbra is érzelemmentesnek tűnő arcát.

Újfent talpra állva, de csak nagyrészt felegyenesedve sokkoló látvány fogadta a lángokban álló hídon, először is Enar Gahen holttestére lett figyelmes, melyet szó szerint felnyársalt az egyik, a robbanás pillanatában elszabaduló duracélrúd, mely talán az egyik támfal része lehetett egykoron, mostanra viszont hozzásegítette az admirálist, az őt már oly rég óta kísértő végzetéhez. Hősi halált halt egy ádáz csata közepette.

Legalább is minden bizonnyal így kerül majd be a történelemkönyvekbe, s az igazság pedig örökre elfedve marad, hiába mond Draka bármit is hazatértekor, persze meglehetősen korai volt még ezen elmélkedni. Még ki is kellett jutnia innen valahogyan, amely koránt sem kínálkozott olyan egyszerűnek, a repedt ablakból elé táruló látvány alapján, melyre döbbenet irányozta gesztenyebarna szemének elszörnyedt pillantását.

Égő roncsok úsztak mindenfelé, miközben megannyi birodalmi vadászgép sebesen cikázott közöttük, több tucatnyi rombolóval egyetemben, melyek most Ryloth felett tornyosultak, valamiféle alakzatot felvéve, mely alighanem a megszállásához – vagy lerombolásához – volt szükséges. Már régóta véget ért a csata, a Birodalom javára dőlt a káosz mérlege, viszont a Reconciliation még mindig egyben volt, legalább is a haldokló kijelzők adatai szerint.

Draka most kénytelen volt megbízni azokban s megkezdeni útját a bal oldali hangár felé – arrafelé kevesebb birodalmi hajó volt. Csak nehezen tudott járni a sérüléseinek köszönhetően, botladozása közepette ismét elszörnyedt a számos összeégett, vagy a felismerhetetlenségig összeroncsolódott holttest láttán, melyek útját övezték a folyosók kuszaságán át. Nem is számított másra, hiszen az Erő oltalma is csak arra volt elegendő számára, hogy éppen csak ne sújtsa halálra, amikor is a felhoz vágta az egyik becsapódás keltette rengés.

- Miért pont én? – kérdezte magától folyamatosan, ahogy elérte a hangárt és reményteli tekintetében kezdte felmérni azt. Ugyanis egyetlen túlélőt sem talált ez ideig, de még csak nem is érzékelte jelenlétüket, de ebben az Erő heves háborgása is szerepet játszott a megannyi értelmetlen halál zápora közepette.

És talán ő maga is közéjük tartozott volna a következő percek folyamán, ha nem pillant meg egy, még működőképes állapotban lévő csillaghajót a lángokban álló, összezúzott roncsok által övezett hangárban és old kereket vele mielőtt az egyik birodalmi tiszt úgy dönt, hogy megszabadítja az MC90-es fedélzetén lévőket – Draka megérzése ellenére bőven akadtak még túlélők, csak épp a hajó túlsó felén – szenvedéseiktől.

A cirkálót a mellé úszó csillagromboló éppen akkor hasította megannyi aprócska, fényesen izzó fémdarabra, amikor is kirepült annak hangárjából újonnan szerzett hajójával, majd két TIE vadászgép heves lézéráradatának kíséretében – melyek sok helyen még a festéket is leperzselték szerény úralkalmatosságáról – tűnt tova a csillagok áradatában, Ródia felé.

Ekkor azonban vége szakadt elmélkedésének, ugyanis ismételtelen megtört a kibontakozó csend, amikor is egy kicsiny könnyű fregatt tűnt elő a magasból, de meglepő módon nem birodalmi felségjelek díszítették, egyértelműen egy köztársasági hajó volt az, mely egyenesen feléjük vette az irányt, könnyű szerrel cikázva a rá zúdított lézéráradat közepette.

Nem meglepő módon egyenesen előttük szállt le, – hiszen a legnagyobb katonai góc közepén voltak, tehát az utazó számára a lehető legbiztonságosabb helyen erre felé, az már

annál rendkívülibb volt, hogy nem a szokásos, erősítésképp küldött köztársasági harcosok, hanem egy újabb Jedi lépett le annak rövidesen lenyíló rámpájáról.

- Üdvözetem – közölte Lyn Setaa a két, nála jóval tapasztaltabb társa felé fordulva. De ő éppen ezért is volt lovag, ők pedig már mesterek. Igaz Skywalker nem volt sokkal idősebb nála, talán ha két sztenderd év választhatta el őket e téren. Viszont Jamest az Erőben lakozó képességei és páratlan vívása emelte idáig, nem pedig a sok éves tapasztalat és a megannyi növendék kitanítása, mint Drakát, vagy bárki mást köreikben.

- Úgyszintén – felelték szokás szerint fejet hajtva előtte, miközben a twi'lek szelíd léptekkel suhant el közöttük, egyenesen a legközelebbi taktikai asztal felé fordítva két szemeinek kíváncsi pillantását. Elvégre nem volt képen az elmúlt órák történéseit illetően.

- Nocsak, új hajód van? – jelentette ki Skywalker csillogó szemekkel, már hosszú évek óta ismerte a Lynt és egyengette útját valamelyest. Persze mint nő szóba sem jöhetett számára, neki már régóta másé volt a szíve, ki most messze tartózkodott innen, még biztonságban.

- Igen, már untam a régit – felelte egy rögtönzött, tettetett mosoly közepette, mely látszólag meggyőzte társait, akiket ez nem is érdekelt túlzottan, ugyanis ez újabb dolog akadt meg kíváncsi pillantásaik közepette.

- Jól vagy? – irányozta felé kérdését Draka a hátán húzódó zúzódásokra pillantva, melyek mély aggodalomra adtak okot számára. Lyn szemmel láthatóan titkolt valamit.

- Persze, soha jobban – vágta rá különös idegessége közepette, melynek leginkább az oka volt szokatlan. Egyértelműen félt tudatni azt társaival, mintha valami szégyenletes dolgot vitt volna véghez, mit nem lett volna szabad.

- Nem, nem vagy. Ezeket meg hol szerezted? – folytatta a neutóliai kíváncsiskodását. Nem igazán értette a titkolódzás okát, elvégre szinte testvéri kötelék kapcsolta őket egymáshoz, – ahogyan minden Jedit – nincs olyan esemény, melynek tartania kellene kitudódásától.

- Hát... - kezdett volna bele Lyn rögtönzött fedőtörténetébe, de ekkor Skywalker vágott bele a szavába, a taktikai asztal felé magasodva, mely körül már mindhárman elhelyezkedtek idő közben.

- Ez most lényegtelen. A fontos kérdés az, hogy miért vagy itt? – ezzel végre elterelte a szót a twi'lek számára szemmel láthatóan kényelmetlen téma felől. Mely minden bizonnyal azon sajnálatos esetek legújabb képviselőjét takarta, amikor is a nagy Jedik szinte mindenható képességeik ellenére megcsúsznak hajójuk fémes felületén, majd egy jókora hátaást dobznak a padló sima felületére. Ezt ő is szégyellné közölni bárkivel is.

- Odar mester küldött, hogy segítsek a következő lépésben – közölte Lyn jócskán megkönnyebbülten. – De nem közölte, hogy mi az.

- Még a támadás elején parancsba kaptuk, hogy ne nyissunk tüzet az össze ionágyúval. Hagyjunk meg párat, amiket elrejt a betondzsungel így már a légkörben tartózkodó hajókat ehetjük majd tűz alá, amint megjött a parancs – mondta James, majd Draka folytatta.

- A gond csak az, hogy azokat a területeket már megtámadták. Innen kapásból kettőt foglaltak el, de valami miatt nem pusztítják el őket – Sevalis már megint csillogtatni kívánta különös gyakorisággal megcsó baklövéseinek záporát.

- Tehát oda kell verekednünk magunkat, visszafoglalni és megtartani a parancs érkezéséig. Mire várunk még? – fejezte be Lyn, most már összeálltak számára a dolgok.

- Amint lehet, de mivel a parancs kiadása várhatóan egy órán belül esedékes nincs túl sok időnk, muszáj lesz kettéválnunk. Én viszem a tankokat és a legtöbb katonát, te pedig Lynnel tartasz a legközelebbi felé – állt elő Draka legújabb ötletével, mely sajnos most az egyetlen terv volt, mi működhetett.

- Rendben, de nagyon remélem, hogy megérje. Ugyanis porig bombázzák ezt a helyet, amint elsültek azok az ágyúk. Ez alighanem az utolsó bevetésünk lesz – jelentette ki Lyn vészjósló hangon és teljes mértékben igaza volt.

- A számból vetted ki a szót – helyeselt Draka. – De Odar mestert bízták meg a védelem vezetésével, nekünk pedig muszáj követnünk az utasításait – ezután már csak elméjében folytatta mondandóját. – *Bárcsak élne még Enar, neki biztosan lenne jobb ötlete is* – ekkor ismét hangosan folytatta. – Az igazat megvallva nem értem, hogy mi szükség van erre. Ezt a csatát már annak kezdetekor elvesztettük – hiszen semmi mást nem érnek el vele, mint magukkal visznek egy rakás birodalmi győzelem esélyének legkisebb szikrája nélkül.

- Ezt a háborút már Denon felett elvesztettük – tette hozzá Lynn. – Amikor is szárnyra kapott az a briliáns ötlet, hogy gyűjtsük össze a köztársasági flotta úgy kétharmadát, biztosan meggátolva ezzel a Birodalom előretörését. És mi történt? Egy rakás álcázott hajó berepült a flotta közepébe és mindent telerakott nagy erejű bombákkal, amelyek aztán egy szempillantás alatt eldöntötték az egészet. Attól fogva nem volt esélyünk, most pedig itt fogunk meghalni.

- Nem tudom te hogy vagy vele – jelentette ki Skywalker teljes magabiztossággal. – De a hősi halál most nincs a terveim közt.

A legközelebbi ionágyú a szomszédos felhőkarcoló oldalán kialakított platformon helyezkedett el, melyre már birodalmi csapatok egész sora érkezett, miközben a szerkezet őrzése mellett fentről lefelé próbálták biztosítani a roppant épületet, nem is sejtve, hogy két Jedi indult most feléjük egy rakás köztársasági katona kíséretében, melyek közül sokan már a két épületet összekötő keskeny hídhoz vezető útjuk során elesetek.

A közvetlenül oda vezető kijáratához éppen ezért nem csörtető vadak módjára érkeztek, mindössze Lyn osont finoman a közelükbe szelíd lépteinek kíséretében, majd néhány szem rohamosztagos pillantott meg szemével, ennyivel még egymaga is elbírna, de a biztonság kedvéért a jól bevált tudati üzenetek útján kérte Skywalker asszisztálását.

- *Csak négy őrt látok, tiéd a jobb oldali, enyém a bal oldali kettő. Szólj, ha már a helyeden vagy* – ezután James óvatosan a túlsó oldal lépcsőjére lopózott olyan közel, hogy ő maga is leellenőrizhesse a helyzetet, s csakugyan négyen voltak.

- *Én készen állok* – felelte, miközben szorosan megragadta fénykardját.

- *Most!* – ekkor mindketten a rohamosztagosok közé vetették magukat, majd könnyű szerrel kerekedtek felül rajtuk kardjaik izzó pengéivel visszaverve vörösés lézernyalábjaikat. Egy pillanat alatt véget ért a harc, sértetlenül úszták meg a szinte már rutinfeladatot, melynek végeztével mégsem halt meg mind a négy katona, az egyik klónt ugyanis csak a lábán érte lövése, s most Skywalker felé irányozta sugárvetőjét, remegő kézzel szorongatva azt.

A férfi már jóval ezelőtt megérezte, előre látta a mozdulatsort, de mégsem volt szíve végezni a birodalmival, ehelyett csak egy erélyes, fejre irányzott rúgás kíséretében készítette átmeneti nyugovóra. Mikor felkel, már messze járnak innen és lehetőleg még életben is tudják magukat, bármily kevés esély is kínálkozik erre jelen pillanatban.

Az ajtó mögül úgy tűnt, mintha tiszta rálátásuk nyílna az összekötőréssze, alig egy tucatnyi rohamosztagost pillantottak meg rajta kíváncsi pillantásaik közepette, s legyűrésükhöz a két Jedi is bőven elég erősnek érezte magát – Skywalker egyedül is nevetve elbánná velük. Ezért úgy döntöttek, hogy a sajátjaik nélkül rontanak rájuk, kár lenne feleslegesen pocskólni az oly drága életüket. Viszont igen kellemetlen meglepetésben lett részük.

Ugyanis amint szélesre tárult a masszív duracélajtó és kettejük bátran rontott rá klónok sokaságára egy jókora birodalmi tank félelmetes látványa tárult eléjük, amint bezárult a mögöttük lévő ajtó, tehát kénytelenek voltak egyedül elintézni a fémes monstrumot, mely kétségkívül a TX-130T típust képviselte s most habozás nélkül zúdította rájuk fölövegének elsöprő erejű lézernyalábjaikat körülötte álló 14 rohamosztagossal egyetemben.

Különös, hogy nem látták, még csak meg sem érezték a fenyegetés jelenlétét, mintha zavar támadt volna az Erőben, nem is olyan messze hőseinktől, akik rendületlenül küzdöttek az egyre cikázó lövések közepette, melyet Skywalker inkább kerülgetett, mintsem védett volna.

Túl könnyű lett az volna a számára, hiszen olyan simán látta még most is az Erő útját, csupán azért nem szólt Lynnek a tankról, mert az emberei felét elintézte volna, mire kiötölnek valamit. Egyedül a felé irányzott lövéseire kellett ügyelnie, nem lett volna túl szerencsés, ha eltalálja, hiszen ekkorra energiát még kardja sem képes felfogni.

Azt viszont be kellett látnia, hogy Lyn élete komoly veszélynek volt kitéve, ugyanis neki igenis gondot jelentett az egyre csak záporozó, vörösösen izzó lézernyalábok háritása, hát még a birodalmi tank irdatlan erejű lövedékei elől való ugrálás. Éppen ezért gyorsan ki kellett találnia valamit, de ekkor be is ugrott neki, hogy mit kell tennie.

Ezt nem az Erő súgta neki, a puszta logikára és némi körültekintésre volt szüksége, hogy kiszúrja az egyik vadászgép heves lövése által már nagyrészt darabokra tépett tartóelemeket, melyek a híd túloldalát, egyben a tank szikla szilárdnak tűnő helyét övezték. S ha nehezen is, de végül sikerült az Erő láthatatlan huzalaival végleg kiszaggatni azokat, így a bejárat fölött magasodó díszes rész már akadálytalanul temethette maga alá a tankot.

A mindenféle törmelék, mi most alázuhant a nem túl magasból a még talpon lévő rohamosztagosokat is elintézte a TX-130T osztályt képviselő tankkal egyetemben, mely most tehetetlen ócskavasként hevert a fémdarabok közt. Többé már semmire sem jelent majd fenyegetést. Viszont ezzel újabb probléma adódott, mely minden bizonnyal a pillanat hevében elkerülte Skywalker figyelmét.

- És most hogyan fogunk bemenni? – érdeklődött Lyn egy bólintás keretében, mely egy hálás köszönetnek felelt meg, amiért valószínűleg újfent megmentette az életét. Hiszen már nem tudta, hogy meddig tarthatja magát a heves lézéráradat közepette, mely mostanra már egyszer és mindenkorra abbamaradt.

- Beugrunk azon az ablakon – mutatott rá Skywalker az egyik kitört ablakra, amely csak „néhány” méterre helyezkedett el a hídtól, melynek bejáratán már képtelenség volt bárkinek is bepréselni magát, olyannyira elfedte a sok törmelék és a katonák holttestei.

- És a többiek, hogy fognak bemenni? – hiszen nem lehet elvárni az alig 18-25 éves korosztályt képviselő köztársasági katonáktól, hogy egyszerűen csak úgy megpróbáljanak bevetődni rajta, amely minden bizonnyal sokuk életébe kerül majd. Ők nem voltak Jedik, képtelenek voltak ekkorát ugrani, de ez nem is aggasztotta Jamest.

- Sehogy, itt biztonságban lesznek, mialatt mi biztosítjuk az ionágyút. Velük is könnyedén elbántunk, – legalább is ő – azt se őrzik sokkal többen – ekkor még mielőtt Lynnek egyáltalán lehetősége nyílt volna ellenvetése kifejezéséhez, James már keskeny híd széléhez is lépett, majd vetődött át a túloldalra, egyenesen a betört ablakon keresztül.

Ugyan bármely Jedinél hatalmasabb erő birtokában volt, még nem járta végig azt a rögzös, hosszú éveken át tartó utat, melyet már a többi mester. Éppen ezért a tudása ugyan megvolt, de nem osztotta, nem is oszthatta bölcsességüket. Vakmerő volt és forrófelű akárcsak az egykori felmenője, ki a Darh Vader névre hallgatott, de méltán ismerte a jó és a rossz közti különbséget. Pontosan tudta, hogy mi a helyes, akárcsak az egykori Luke Skywalker.

- *Utálom, amikor ezt csinálja* – visszhangzott a twi'lek gondolataiban, miközben ő is elrugaskodott a keskeny összekötő rész pereméről, azonban koránt sem ugrott akkorát, hogy átérhessen. S tán tova is tűnt volna a mélységbe, ha James nem kapja el karját az utolsó pillanatban, majd húzza fel őt egy erélyes mozdulat keretében.

- Köszönöm – hálálkodott Lyn, ahogyan ez egy Jeditől volt szokás ilyen helyzetben, a férfi pedig egy biccentés kíséretében válaszolt.

- Szóra sem érdemes – ekkor a túloldalon értetlenül álló katonái felé emelte kék szeméinek pillantását, akik egyre csak azon töprengtek, hogy parancsnokuk mégis miért hagyta itt őket, ki nem aggódott értük túlzottan. Jól meglesznek ott, legalábbis jobban, mint az ellenség lézerekarabélyainak kereszttüzeiben, ahová most ők siettek. A felfelé vezető útjuk viszonylag

zökkenőmentes volt azt a néhány alkalmat leszámítva, amikor is sikeresen belebotlottak néhány rohamosztagosba, de könnyedén el is intézték őket.

Viszont ahogy közeledtek úgy érezték, mintha az Erőben lakozó zavar forrása mind közelebb és közelebb lenne hozzájuk éppen ezért megtorpantak az épület oldalára megannyi hegesztés, valamint szegecs által rögzített állványra vezető ajtó előtt, legalább is Lyn, aki most kékes bőre által fedett karjával marasztalta Skywalkerert.

- Várj! Nem tudjuk, hogy mi van odaát. Az is lehet, hogy csapda – suttogta oda neki halkán, mintha már veszélyesé vált volna a tudati kommunikáció és az Erőben lakozó zavar mértékét tekintve jöllehet, hogy ezúttal neki volt igaza. James viszont pontosan tudta, érezte, hogy mi van odát: egy kis kihívás.

Egy különös kézmozdulattal jelezte a twi'leknek, hogy maradjon hátul, miközben jómaga kinyitotta az ajtót és szinte vakon rontott rá az ellenségre, zöldesen izzó fényszablyáját azonnal az egyik rohamosztagos mellkasába mélyesztve, miközben a másik kezével verte vissza az őt oldalba támadó klón lövését egyenesen a szeme közé pattintva azt tenyeréről.

Azonban csak ekkor esett le neki, hogy mi is van ténylegesen odaát, erre azért nem gondolt volna. Hiszen ez csak egy parányi platform volt, melynek a nagy részét eleve az ionágyú foglalta el, s az szerencsére még mindig kifogástalan állapotban volt. Mégis kinek jutna eszébe épp ide hozni egy AT-ST-t? Minden esetre valakinek odaát, a néhány száz méterrel a felhőkarcoló felett úszó csillagromboló fedélzetén mégis csak felötlött ez a „briliáns” ötlet.

Az még mindig rejtély volt számára, hogy mégis hogyan sikerült feltuszkolniuk ide, de ez már mindegy volt, az Erő már szinte ordított figyelmeztetése közepette, hogy ugorjon el oldalirányban a hatalmas lépegető vörösen izzó lézernyalábja elől, de Skywalkernek esze ágában sem volt ezt meg tenni. Minek menne oldalra, ha lehet előre is?

Most pedig sebesen vetette magát előre a feje felett elhúzó lézernyaláb mellett elsuhanva, majd fűrge léptekkel sietett a monstrum lábához még mielőtt az megfordulhatott volna, valamint tiszta célpontot nyújthatott volna a körülötte álló klónok rengetegének s vágta ki az AT-ST keskeny lábát fénykardja zöldesen izzó pengéjének egyetlen vágásával. A rettegett acélszörnyeteg pedig tehetetlenül vágódott a talajra, azonnal működésképtelenné válva.

A bent lévők bizonyára ki sem tudtak kászálódni belőle, de ez Skywalkerert nem is érdekelte különösebben, hiszen már csak az alig egy tucatnyi, a most már harc képtelen monstrum körül sorakozó, sugárkarabélyáikkal hevesen tüzelő rohamosztagossal kellett elbánnia. Kiknek fénykardja ívelt mozdulataival verte vissza lövedékeit, melyek hajszálpontosan a mellkasukra érkeztek volna, ha Lyn nem veti be magát a sűrűjébe és teríti le jómaga is néhányukat.

Hiszen a fenyegető monstrumnak már vége, a néhány szem megmaradt klón pedig már minden volt, csak számottevő ellenfél nem, tehát eljött az ő ideje. Egyébként sem szeretett egy helyben állni és várni, hogy valaki más végezze el helyette a piszkos munkát. Így legalább kivette a részét a dolgokban és mindössze három birodalmival kellett végeznie a már lévők közül és kettővel az idő közben az ionágyúból előmászók közül.

- Ennyit a nagy Birodalomról – jelentette ki Skywalker mester fennhangon, amint az utolsó klónnal is végzett, egyenesen a szeme közé pattintva sugárvetőjének vörösen izzó lézernyalábját. Már csak a jel érkezését kell kívárniuk, mely épp ekkorra esedékes.

- És mégis hogyan fogjuk ketten elsütni, amikor legalább 12 ember kell hozzá?

- Nem sokkal a csata előtt az összes tartalékágyút átalakítottuk, hogy egyetlen személy is működtethesse, ha rosszul sülnének el a dolgok az oda indulók részéről – már ha odajut valaki egyáltalán. Nem lehet mindenhol egy-egy tapasztalt Jedi mester, sőt, még egy kósza lovag sem. Így is alig 60 Jedit vezényeltek ide, a háború döntő ütközetéhez.

- Nos, akkor én bemegyek és kilövöm azt a rombolót – vette át Lyn a kezdeményezést, elvégre ez gyerekjáték volt. – Te pedig örködj...

Ekkor sebesen vágódott ki a bejárat masszív duracélajtaja és egy különös szerzett lépett be rajta. Szürkés árnyalatú, sápadt bőrének tetoválásai, simára borotvált feje és szemeinek sárgásan izzó pillantásából, valamint a kezében lazán tartott, vörösen izzó fényszablyából egyértelműen látszott, hogy az Erőben lakozó zavar forrása, egy vérbeli Sith érkezett.

A platform teljes terjedelmét megtöltő, egyre sugárzó ereje, testtartása, valamint az arcán húzódó önelégült mosolyból mindkettejük mesternek, egy Sith nagyúrnak tippelte, pedig még csak lovag volt, de már ezen probléma kiküszöbölésére is volt néhány ötlete. Hiszen már volt olyan erős, mint mestere, egyedül csak Travis ostoba szabályai tartották vissza tanítója megölésétől, hiszen a Sith sötét nagyura azonnal megölné, ha rájönne tetteire.

Pechjére Lyn állt közelebb hozzá, ki habozás nélkül nekirontott volna, de a Sith karjának egyetlen erélyes mozdulatával indított útjára egy erőlkést, mely egy szempillantás alatt hátra lökte a lányt, túlságosan is hátra. A férfi széles, diadalittas mosolyának közepette nézett a lány után, ki egy keserves kiáltás kíséretében zuhant alá a platformról, egyenesen a mélységbe. James viszont megállta indulatait, most komoly ellenféllel nézett szembe.

A klónokkal, kisebb járművekkel, miknek esélye sem volt megölésére még lehetett szórakozni, félvállról venni a túlságosan is egyszerű feladatot, de most már komolyan és fegyelmезetten, igazi Jediként kellett küzdenie, ha túl akarta élni e párbajt. S most csak halálnyugalommal várta ki a pillanatot, hogy a Sith győzelme mámorea és féktelen indulatai kavargó örvénye által elvakítva rontson neki vörösen izzó fényszablyájával, majd háritotta csapását a saját, zöldes árnyalatú pengéjével.

Ekkor ádáz küzdelem vette kezdetét kettejük közt, szó szerint életre-halálra vívtak meg a romos felhőkarcoló aprócska állványán, miközben hatalmas rombolók úsztak felettük megannyi vadászgép kíséretében és zúdították zöldesen izzó lézereik pusztító áradatát Korélia lángokban álló felszínére. S most hamvak szálltak alá a magasból, a sebesen süvítő szél sodorta azt ide a megannyi porig rombolt épület orma felől, de ezt észre sem vették.

Most a harcra kellett összpontosítaniuk, sebesen cikázó pengéik heves mozdulataira, miközben egyre csak méregették az előttük álló ellenfelet, becsülték fel annak képességeit a megfelelő taktika megválasztása érdekében erős koncentrációjuk közepette. És egyiküknek sokkal jobban kellett ezt tennie, mint azt korábban remélte.

Skywalker ugyanis nem csak tisztán látta az Erő által kínákozó ösvényt és követte azt, sokkal inkább felhasználta sugallatait a párbaj közepette szőtt terveihez, melyeknek a Sith csak alig tudta elejét venni, vagy éppen háritani a Jedi egyre gyorsuló, egyre kiszámíthatatlanabb helyekre irányuló csapásait. Már az elején eldőlni látszott párbajuk, mint oly sokuk.

Kevés volt a teljesen fair felállítás, amikor is a szemben álló felek képességei csaknem megegyeztek, vagy nem sokkal tértek el egymástól. A legtöbbször már mindkét fél előre tudhatta a végkifejletet, melynek tudatában a legtöbbször kerekelt oldott a vesztesre álló fél, vagy pedig a pusztaszerencsére bízta az életét, hiszen háborúban minden megtörténhetett. S most a Sith is így tett, gyűlöletében úszva nem is érdekelt, hogy mi lesz vele.

Csak ölje meg Skywalker.

Aki most úgy döntött, hogy megváltoztatja eddigi taktikáját, ugyanis így csak lassan zajlott a párbaj, túl sok idejét emésztette fel, mikor már szinte bármelyik pillanatban megérkezhetett a jel. Eppen ezért egy ideig úgy tett, mintha kifáradt volna, s már nem bírta tovább. A Sith pedig hamar a mézes madzag után eredt és most egy nyers kardmozdulattal próbálta meg leszúrni ellenfelét, ki oly könnyedén ugrott félre, mintha mi sem lett volna természetesebb.

Ezután pedig kardjának egyetlen, éles mozdulatával szelte ketté ellenfelét, ki holtan rogyott a talajra kardcsapása végeztével. Nem kímélhette meg életét, de ebben nem a Lyn megölése által táplált haragja vezérelte. Hiszen a többi Jedi egyébként is kivégezte volna, ráadásul kizárt, hogy csak úgy feladta volna, még ha le is nyesi karját. Meg kellett tennie.

Miután meggyőződött a teljesen nyilvánvalóról – miszerint már elhunyt ellenfele – sarkon fordult, majd az ionagyú felé vette az irányt, amikor is valami ismét elterelte figyelmét.

- James, segítenél egy kicsit! – hallatszott Lyn hangja odalentről és csakugyan őt pillantotta meg kék szemeivel, amint oda sietett. A lány a szürkés árnyalatú, durván kigyózó repedések mentén próbálta felküzdeni magát a platformra. Óriási szerencséje volt, hogy még épp meg tudott kapaszkodni valamiben zuhanása közepette, hiszen alig pár méterre érkezett hátrébb a kelletténél. Úgy tűnik, James a harc hevében nem tudta érzékelni a jelenlétét.

- Kapaszkodj! – felelte Skywalker majd izmos karját odanyújtva segítette fel ismételten, melyet a már megszokott hálálkodás és annak viszonzása, valamint egy ennél már merőben rendkívülibb, lassan már túlságosan is régóta várt esemény is kísért.

Ugyanis végre megérkezett a jel.

S egy röpké szempillantást követően megannyi ionagyú dördült el Korélia romos felszínén, majd nyalábjaik sorra csapódtak az égen méltóságteljesen úszó rombolók felé. Skywalker és Lyn pedig meredten figyelték, ahogyan a hozzájuk legközelebb lévő csillagrombolóba két irányból is hevesen záporoztak az ionagyúk lövedékei – Draka is sikerrel járt – a roppant duracéllemezek felé, majd egyszer csak kialudtak, majd pislákolni kezdtek fényei, miközben egyre csak ereszkedni látszott a lángoló felszín felé, de valójában zuhanni kezdett.

Erre pedig hamar rájöhettek tehetetlen szemlélői, kik csak döbbenet bámulták, ahogyan a több mint 1600 méter hosszú monstrum sebesen zuhant alá majd csapódott a város hatalmas felhőkarcolói közé, nem egyet végleg leomlasztva közülük haláltusája közepette. Ekkor pedig ismét hatalmas lángcsóvák töltötték az eget, döbbenetes dolog történt odafent.

Legalábbis annak kellett lennie, ha a megmaradt rombolók hőseink finom hamuvá égetése helyett csakhamar emelkedni kezdtek, hogy bekapcsolódhassanak az újfent kibontakozó ütközetbe – vagy leginkább elmenekülhessenek. Ugyanis most igen hamar abbamaradtak a fényesen izzó lángcsóvák Korélia egén. Túl hamar, hogy hagyományos módon véget érhesse az ütközet. Mely előtt Lyn csak meredten állt kék szemeinek döbbs pillantásai közepette.

- Nem értem, miért mentek el? – fordult oda kíváncsian Skywalkerhez, aki egyáltalán nem tűnt meglepettnek s csak széles mosollyal az arcán figyelte, ahogyan újfent keresztszárnyú vadászgépek ereszkedtek alá sebesen a kozmosz végtelenéből, megannyi köztársasági cirkáló kíséretében – hiszen a bolygó nagy része még most is birodalmi irányítás alatt állt, tehát muszáj volt visszafoglalni valahogyan.

- Mert megnyertük a csatát – szögezte le James ismételten a mostanra már teljesen nyilvánvalót. Ahogyan azt szokta ilyen helyzetekben, pedig tudta, hogy még csak nem is erre volt kíváncsi a twi'lek, ki most kérdése átfogalmazására kényszerült.

- De hogyan? – faggatózott tovább a megannyi csillaghajó hajtóműveinek megnyugtató morajlása közepette.

- Emlékszel még a denoni ütközetre? – ezúttal kérdéssel kezdett bele a magyarázatba, de épp így volt jó jelen helyzetben. Ő így szeretett magyarázni, ösztönzőleg rávezetve

- Amikor szétverték az egész flottát? Igen, miért? – vágta rá Lyn szemeinek kétkedő pillantása közepette. Keserű emlék volt ez mindannyiuk számára.

- Valójában sosem verték szét – jelentette ki Skywalker nemes egyszerűséggel. – Odarnak látomása volt a robbanás előtt, ezért még idejében ki tudta parancsolni a flottát. Ebbe csak nagyon kevesen lettek beavatva, jómagam is alig szereztem róla tudomást.

- De miért titkoltátok el? Egyáltalán miért kellett rejtegetni a teljes flottát – hiszen az már a napnál is világosabb volt, hogy ugyanezek a hajók érkeztek most Korélia sűrű légkörébe, sebesen hasítva annak levegőjét.

- Mert már tisztán láttuk, hogy így nem lesz esélyünk. Ezért az admirális úgy döntött, hogy elrejtik a flottát a galaxis szélén, majd pedig eljártsszuk, hogy legyengültünk, elhítjük a

Birodalommal, hogy már nyertek és csak akkor csapunk le rájuk, mikor a legkevésbé számít rá. Ez a háború még közel sem ért véget Lyn. Épp, hogy csak kezdetét vette...

Darth Raven